

No Game!

Voorlichting over meisjesbesnijdenis

Ien van Nieuwenhuijzen

No Game is het 'jongerenboard' van Pharos, dat zich bezighoudt met voorlichting door jongeren aan jongeren over meisjesbesnijdenis. In mei 2005 kwam een aantal jongeren voor de eerste keer bij elkaar om daarover te praten. Ien van Nieuwenhuijzen sprak met Fikria, een deelneemster van het eerste uur, over haar motieven om mee te doen.

Fikria, jij bent vanaf het allereerste moment dat we over No Game nadachten, erbij betrokken. Je bent van Marokkaanse afkomst, moslima. Maar vandaaruit heb je toch niks te maken met meisjesbesnijdenis?

Ik voel me om dezelfde reden verbonden met de strijd tegen meisjesbesnijdenis als met de strijd tegen kindermishandeling/armoede/geweld tegen vrouwen en nog veel ander onrecht dat mensen elkaar aandoen. Maar één mens kan niet tegen alles vechten.

Meisjesbesnijdenis is voor mij gaan leven toen ik in 2000 een betoog voor mijn eindexamen Nederlands moest houden. Het cijfer telde voor de helft mee en kon er dus voor zorgen dat je zou slagen of juist zakken. Ik moest en zou een onderwerp kiezen waar ik zelf in geïnteresseerd zou zijn en dat ik met overtuiging kon overbrengen. Ik las het boek 'Wie hoort mijn tranen' vol ongeloof en wilde er daarna meer over weten. Een collega van jou, die ik goed kende, overlaadde me met artikelen en informatie over vrouwenbesnijdenis. Ik was geschrokken en geschokt. Niemand mocht toch dat deel van het lichaam van een vrouw aanraken zonder haar toestemming!

Ik ben inderdaad Marokkaans en islamitisch. Dit stond echt niet in de Koran. In de Marokkaanse cultuur wordt erg veel over eer en vrouwen en seksualiteit gesproken, maar meisjesbesnijdenis kennen wij niet. Waarom dan wel in die andere culturen, zoals Somalië, Egypte en Sudan?

Ik was geïntrigeerd, maar wilde vooral dat het zou ophouden. Daarvoor moet je snappen hoe het in elkaar zit. Hoe meer ik erover te weten kwam hoe meer ik doorhad dat het heel veel raakvlakken met mijn eigen cultuur had en hoe ingewikkeld het probleem eigenlijk is. Verwarrend was dat ik geleerd had om een andere cultuur te respecteren, en als die besneden vrouwen het zelf niet als een probleem zien, mocht ik er dan wel een oordeel over hebben? Maar de verwarring was er volgens mij ook bij die vrouwen, want wat had dit nou te maken met cultuur en godsdienst? 'Waar zijn de imams?', dacht ik. Waarom zijn er geen protesten in het openbaar? Dat was mijn eerste reactie; nu weet ik dat het nóg ingewikkelder ligt dan ik toen vermoedde.

Daarna kwam je in aanraking met No Game?

Dat duurde nog wel een paar jaar. Vanaf dat moment vroeg ik me vaak af wat ik zou kunnen doen om te helpen, zodat dit niet meer

voorkomt... maar ik wist niet hoe. In oktober 2004 hoorde ik dat Pharos iets wilde met jongeren en meisjesbesnijdenis. Het was allemaal nog pril en niet uitgewerkt, dus ik heb me er vanaf het begin mee mogen bemoeien. Gelukkig!

No Game is een project dat uniek is, omdat jongeren er al vanaf het begin bij betrokken worden en er ook echt naar hen geluisterd wordt. Hoe spreken we jongeren die we gaan voorlichten, op een laagdrempelige manier aan? Interesseert het jongeren eigenlijk wel en moeten álle jongeren hiervan af weten? Wie moeten die voorlichting geven, alleen jongeren die uit ervaring spreken of ook anderen? Dat zijn allemaal vragen die ons vanaf het begin gesteld zijn.

Aan No Game vind ik mooi dat we proberen niet te veroordelen en jongeren alleen maar op de hoogte brengen van dit fenomeen. Laat hen maar zelf zeggen wat ze ervan vinden. We willen aansluiten bij hun belevingswereld en wij, zelf jongeren, weten het best wat die wereld is. No Game is serieus, maar niet belerend, wij willen in dialoog gaan met andere jongeren. Het probleem met verschillende culturen en eigen gebruiken is dat we te vast in ons eigen hokje zitten. Ik hoop dat No Game met een open blik naar elkaar en anderen kijkt, en van daaruit de strijd tegen meisjesbesnijdenis aangaat.